

Muc cel Mic – Wilhelm Hauff

Muc cel Mic
Povestea falsului print
Povestea Califului Barth
Piticul Nas
Corabia fantoma
Povestea mâinii taiate
Inima-rece

Povestea lui Muc cel Mic

În ținutul meu drag, Niceea, locuia cândva un barbat caruia i se spunea Muc cel Mic. Deși e tare mult de atunci, iar eu nu eram decât un puști, mi-l amintesc foarte bine. Mai ales că odata, din cauza lui, tata mi-a tras o bataie sora cu moartea.

Pe vremea când l-am cunoscut eu, Micul Muc era de fapt un burlac batrân, dar fusese poreclit astfel, fiindcă nu era mai înalt de-o șchioapa și, pe deasupra, avea și o înfățișare tare ciudată. Trupul lui mititel și firav purta un cap cu mult mai mare decât al oamenilor obișnuiți, aș zice un cap uriaș. Omul locuia singur-singurel într-o casă mare și își gătea singur. Iar dacă la prânz nu s-ar fi simțit un miros puternic de mâncare venind dinspre casa lui, nimeni din oraș n-ar fi știut, dacă mai traiește sau ba. Fiindcă, de ieșit din casă nu ieșea decât o dată pe luna. Însă pe inserat putea fi văzut adesea urcând și coborând de pe acoperiș. Doar că mai degrabă ai fi putut crede că un cap uriaș da ocol acoperișului.

Eu și prietenii mei eram niște ștrengari rautacioși și puși pe șotii și ne placea să necajim pe oricine și să ne batem joc de toată lumea.

Și așa s-a întâmplat că, odata, într-o zi de sâmbătă, pe când Micul Muc se hotărâse să facă o plimbare, ne-am adunat în fața casei lui. Cum s-a deschis s-a ițit afara un turban uriaș acoperind un cap pe măsura, urmat de un trup puținel, acoperit de o hainuță roasă și de niște șalvari strânși într-un brâu lat, din care ieșea un pumnal lung, atât de lung, încât nu-ți puteai da seama, dacă Muc cel Mic duce pumnalul, sau pumnalul îl duce pe el.

Și nici n-a ieșit bine pe ușa, că toți câți eram adunați acolo, am scos un urlat de bucurie, ne-am aruncat turbanele în sus și ne-am apucat să topaim ca nebunii în jurul lui.

Dar, Muc cel Mic ne-a salutat dând din cap serios și și-a văzut agale de drum. Doar că mai mult țâra picioarele decât pașea, fiindcă purta niște pantofi mari și labartati, cum nu mai văzusem în viața mea.

Noi, toți puștii, ne-am luat după el și strigam cât ne lina gura: „Muc cel Mic! Muc cel Mic!” Ba, că să ne distrăm și mai bine, îi alcatuiseram o poezioară, pe care o recitam „în cinstea lui”:

„Muc cel Mic, Muc cel Mic,
Ești viteaz, dar ești pitic! Ai
casă mare și bună, ieși din ea
o dat-la lung! Uita-te în jur un
pic
Și prinde-ne, Muc cel Mic!”

Așa ne distrăm adesea și, spre marea mea rușine, trebuie să recunosc faptul că eu eram cel

mai rau dintre toti, fiindca il trageam de hainuta, ba odata chiar, venind din spate, l-am calcat pe pantof si l-am facut sa cada. Mi s-a parut foarte caraghios, dar repede mi-a disparut zambetul, cand l-am vazut indreptandu-se tinto spre casa noastra. A intrat si a ramas o vreme acolo. Eu m-am ascuns dupa poarta si l-am vazut iesind insoțit de tata care i-a strans mana cu tot respectul si s-a despartit de el cu multe, multe temenele. Nu prea ma simteam in apele mele, asa ca am mai stat o vreme pitit. Dar, pana la urma, foamea m-a manat de la spate mai tare decat frica de ciomageala pe care ma asteptam s-o primesc. Rușinat si cu capul plecat m-am infățisat inaintea tatălui meu care mi-a spus pe un ton cat se poate de serios:

— Am auzit ca ai ras de bunul Muc! După ce o să-ți spun povestea lui, precis că n-o să-ți mai vină să-ți bați joc de el! Dar, la inceput si la sfârșit trebuie să-ți iei plata obișnuită!...

„Plata obișnuită” erau douăzeci si cinci pe cocoașă, pe care tata le număra sânguincios. Așa că și-a luat țeava de la narghilea, i-a scos muștiucul de chihlimbar si m-a prelucrat mai abitir ca oricând.

După ce a sfârșit cu cele douăzeci si cinci, m-a poruncit să fiu atent si a inceput să depene povestea lui Muc cel Mic:

„Tatăl lui Muc cel Mic, pe care de fapt il cheamă Mukrah, era un om tare bine văzut si respectat aici, in Niceea, cu toate că era sărac. Trăia aproape la fel de insingurat ca si fiul său acum. Tatăl nu-și putea suferi fiul, fiindcă se rușina să aibă o asemenea stârpitură de copil. L-a lăsat să crească in plata lui Allah, iar Muc cel Mic, deși implinise de-acum șaisprezece ani, se purta ca un copil vesel si neștiutor. Tatăl il certa adesea, spunându-i că a trecut demult de vârsta zburdălniciilor, dar că a rămas la fel de prost si nătâng.

Dar odată, bătrânul a căzut pradă unei fapte urâte care i-a adus si moartea. Iar Micul Muc a rămas singur si neștiutor pe lume. Rudele, rele si crude, căroro tatăl le era mai dator decât putea plăti, l-au alungat pe băiat din casă, ba chiar l-au sfătuit să-și ia lumea-n cap si să-și caute norocul in altă parte. Micul Muc le-a răspuns că e gata de plecare, dar că ar dori să primească hainele tatălui său. Dorința i-a fost indeplinită pe dată, cu atât mai mult cu cât veșmintele nu erau de folos nimănui. Tatăl fusese un bărbat inalt si puternic, de aceea nimic din ce purtase nu i se potrivea Micului Muc. Dar băiatul s-a descurcat: a tăiat ce era de prisos, apoi s-a imbrăcat. Părea însă că a uitat că hainele nu erau doar prea lungi, ci si prea largi, iar el nu le strâmtase deloc. Așa se explică imbrăcămintea ciudată pe care o mai poartă si azi: turbanul uriaș, brăul lat peste măsură cu care-și leagă șalvarii mult prea mari, ilicul albastru; toate sunt moștenite de la tatăl său. Chiar si pumnalul lung de Damasc! Pe care l-a indosat la brâu. Apoi a luat un bețigaș ca să se sprijine si a ieșit pe poartă.

Cât a fost ziua de lungă a tot drumețit vesel, doar plecase să-și caute norocul. Când vedea câte un ciob strălucind in lumina soarelui, il lua repede si-l băga la chimir, crezând că se va preface in cel mai frumos diamant. Dacă vedea in zare cupola unei moschee strălucind ca focul, dacă vedea un lac cu unde sclipitoare, grăbea pasul intr-acolo, fiindcă se gândea că a ajuns intr-o țară vrăjită. Dar vai! Cum se apropia, nălucile dispăreau, iar in curând oboseala si stomacul chiorăind de foame i-au dat de veste că se afla încă in țara muritorilor. Așa, necăjit si infometat a umblat vreme de două zile si incepuse să-și piardă nădejdea că va întâlni pe undeva norocul. Fructele câmpului i-au ținut de foame si pământul gol i-a fost așternut.

În dimineața celei de a treia zile, a zărit, ridicat pe o colină, un oraș. Semiluna strălucea pe creneluri, steaguri fluturau in vânt pe acoperișuri. Iar Micului Muc i se părea că il cheamă la ele. „Da, acolo își va găsi Micul Muc norocul!” și-a spus el si a făcut o tumbă spre „acolo si nicăieri”. Și-a adunat puținele puteri care-i mai rămăseseră si a pornit spre oraș. Dar, deși i se păruse aproape, abia pe la prânz a ajuns; fiindcă pașii lui mititei si osteniți aproape că nu-l mai puteau purta si adesea se vedea nevoit să caute odihnă sub câte un palmier. Dar, in cele din urmă a ajuns la poarta orașului. Și-a aranjat ilicelul, și-a potrivit mai bine turbanul, a intins si mai mult brăul peste mijloc si a impins pumnalul mai intr-o parte. Apoi și-a curățat pantofii de praf, apus mana pe bețigașul in care se sprijinise pe drum si s-a indreptat curajos spre poartă.

A pășit înăuntru si a colindat câteva străzi, dar nimeni nu deschidea vreo ușă si nimeni nu-i striga, așa cum crezuse el: „Micule Muc, vino înăuntru si bea si mănâncă si odihnește-ți picioarele

obosite!”